

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/45/2015
Identifikačné číslo spisu:	6209010076
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6209010076.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného E. G. pre zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 30. septembra 2015 v Bratislave dovolanie obvineného E. G. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Školníka, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. februára 2012, sp. zn. 2 To 265/2011, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného E. G. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom zo 17. októbra 2011, sp. zn. 8 T 42/2009 uznal obvineného E. G. vinného zo zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ potom ako nezistený páchatel' na nezistenom mieste a v nezistenom čase vyhotovil bankovku v nominálnej hodnote 200,- Eur, sériového čísla X00459985263, túto si zadovážil nezisteným spôsobom a dňa 31. júla 2007 v nočných hodinách vo Veľkom Krtíši odovzdal túto bankovku G. Z., aby mu ju zamenil na slovenské koruny v herni Royal vo Veľkom Krtíši, hoci vedel, že sa jedná o falošnú bankovku a G. Z. bankovku 6. augusta 2007 predložil v pobočke Y. banky a.s. vo Veľkom Krtíši, pričom posudkom Národnej banky Slovenska bolo zistené, že sa jedná o falzifikát stupňa nebezpečnosti „3“ podarený, čím spôsobil G. Z.kodu vo výške 199,16 Eur,

2/ potom ako nezistený páchatel' na nezistenom mieste a čase vyhotovil 4 kusy bankoviek v nominálnej hodnote každá 200,- Eur sériových čísel X0045998446, X00459986306, X00459984794 a X00459978038, uvedené bankovky si v nezistenom čase a nezisteným spôsobom zadovážil a tieto v presne nezistených dňoch v mesiaci januári 2008 odovzdal v počte 3 kusy U.V., aby mu ich zamenil na slovenské koruny a jeden kus C. R., aby mu ju zamenila na slovenské koruny v bare Bridge na ul. Krtíšskej v Bušinciach, hoci vedel, že sa jedná o falšované bankovky a posudkom Národnej banky Slovenska, ktorej boli bankovky predložené, bolo zistené, že sa jedná o falzifikáty stupňa nebezpečnosti

„3“ podarené, čím spôsobil X. R. a J. R.kodu vo výške 746,86 Eur.

Okresný súd obvinenému E. G. za to uložil podľa § 270 ods. 2, § 37 písm. h/, písm. m/, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov a 2 (dva) mesiace.

Súd podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil obvineného na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. obvinenému uložil trest zákazu činnosti - riadiť všetky motorové vozidlá na dobu 5 (päť) rokov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš z 25. januára 2010, sp. zn. 8 T 95/2008 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. júna 2010, sp. zn. 5 To 110/2010, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 2. februára 2012, sp. zn. 2 To 265/2011 podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš zo 17. októbra 2011, sp. zn. 8 T 42/2009 vo výroku o treste. Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol a obvineného odsúdil podľa § 270 ods. 2, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov, pričom na výkon uloženého trestu ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. obvinenému uložil aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 5 (päť) rokov. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš z 25. januára 2010, sp. zn. 8 T 95/2008 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. júna 2010, sp. zn. 5 To 110/2010, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 2. februára 2012, kedy vo veci rozhodol krajský súd, pričom obvinený uložený trest od uvedeného dňa vykonáva, t.č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica - Kráľová.

Okresný súd Veľký Krtíš predložil 3. júla 2015 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky trestnú vec obvineného na základe jeho dovolania proti tomuto rozhodnutiu, ktoré podal obvinený sám, ako aj prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Jozefa Školníka. Dovolanie oprel o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a podľa obsahu rukou písaného dovolania aj písm. i/ Tr. por., teda s odôvodnením, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V rukou písaných dovolaniach obvinený požiadal o ustanovenie obhajcu s tým, že dôvody dovolania podaného podľa § 371 ods. 1 Tr. por. následne uvedie obhajca.

V dovolaní podanom prostredníctvom obhajcu obvinený uviedol, že v konaní pred súdom prvého stupňa vzniesol námietku zaujatosti voči predsedovi senátu Mgr. Milanovi Vargovi a členom senátu Eve Filipovej a Milanovi Ďuríkovi. Okresný súd Veľký Krtíš rozhodol o nevyklúčení senátu. Proti uzneseniu podal sťažnosť, ktorú Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol s odôvodnením, že zhlásenú sťažnosť dodatočne písomne nedoplnil. Uvedené tvrdenie krajského súdu bolo v rozpore so skutočnosťou, pretože sťažnosť včas písomne odôvodnil, ako vyplýva z podacieho lístka na č. l. 231. Dovolaciemu súdu preto navrhol vysloviť rozsudkom porušenie zákona, zrušiť rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 8 T 42/2009 a okresnému súdu prikázať vo veci v potrebnom rozsahu znova konať a rozhodnúť.

Obvinený k dovolaniu pripojil odôvodnenie sťažnosti, ktorou namietal zaujatosť senátu okresného súdu z dôvodu, že nevzal do úvahy jeho nespokojnosť s ustanoveným obhajcom. Obvinený si chcel zvoliť vlastného obhajcu, čo mu nebolo umožnené.

V rukou písanom dovolaní obvinený namietol neuloženie súhrnného trestu rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš zo 17. októbra 2011, sp. zn. 8 T 42/2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. februára 2012, sp. zn. 2 To 265/2011 aj vo vzťahu k výroku o treste rozsudku sp. zn. 8 T 8/2011. Vo zvyšnej časti svojho podania uviedol skutočnosti, ktoré sú predmetom dovolania podaného prostredníctvom obhajcu. Dovolaciemu súdu navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec prikázať Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš, ktorý uviedol, že neboli splnené podmienky na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Obvinenému bol opatrením sudcu pre prípravné konanie zo 14. júla 2008 ustanovený obhajca JUDr. Jozef Veselý. Ak obvinený nesúhlasil s obhajcom, mal právo žiadať okresný súd o ustanovenie iného obhajcu, prípadne si ho zvoliť sám. Dovolanie obvineného preto navrhol podľa § 382 Tr. por. odmietnuť.

Najvyššiemu súdu bolo 20. augusta 2015 doručené podanie obvineného, v ktorom žiadal zrušiť rozsudok sp. zn. 8 T 42/2009, pretože ho vydal sudca Mgr. Milan Varga, ktorý bol v roku 2011 odsúdený v Českej republike za autonehodu. Sudca nebol bezúhonný, a preto nemohol vykonávať právomoc sudcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, 3 Tr. por.). Dovolanie bolo podané po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávnych chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Obvinený v prvom rade uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu

chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie cit. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

V predmetnej trestnej veci bol obvinený stíhaný a odsúdený za zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Tr. zák. Keďže sa obvinený nachádzal v Ústave na výkon väzby v inej trestnej veci a obhajcu si v určenej lehote nezvolil, sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Veľký Krtíš obvinenému 14. júla 2008 ustanovil za obhajcu JUDr. Jozefa Veselého. Obhajca sa do odpadnutia dôvodov povinnej obhajoby a zrušenia svojho ustanovenia 18. decembra 2008 zúčastňoval úkonov trestného konania. Obhajca JUDr. Jozef Veselý bol obvinenému ustanovený aj v konaní pred súdom opatrením predsedu senátu Okresného súdu Veľký Krtíš zo 7. mája 2009. Obhajca pristupoval k obhajobe obvineného aktívne, zúčastňoval sa na väčšine hlavných pojednávaní, podával návrhy, teda dohliadal na uplatňovanie jeho práv. Orgány činné v trestnom konaní a súdy v tomto smere poskytli adekvátny priestor na realizáciu práva obvineného na obhajobu a tento priestor bol zo strany obhajoby využitý. V tomto smere dovolací súd pochybenia nezistil. Na uvedené nemala vplyv ani namietaná strata dôvery obvineného k ustanovenému obhajcovi, ktorého ustanovenie predseda senátu okresného súdu 9. septembra 2011 zrušil a obvinenému následne ustanovil obhajkyňu JUDr. Danu Žlnkovú.

K zásadnému porušeniu práva na obhajobu nedošlo ani postupom súdov nižšieho stupňa pri rozhodovaní o nevyhlásení senátu zloženého z predsedu Mgr. Milana Várgu a členov Evy Filipovej a Milana Ďuríka z vykonávania úkonov trestného konania.

Obvinený podal do zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom 13. júna 2011 námietku zaujatosti voči senátu (č. l. 221 p.v). Senát okresného súdu na tom istom pojednávaní rozhodol, že podľa § 32 ods. 3 Tr. por. nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. Proti uzneseniu zahlásil obvinený sťažnosť. Obvinenému bolo predmetné uznesenie doručené 20. júna 2011. Následne bola sťažnosť obvineného predložená spolu s predkladacou správou z 27. júna 2011 Krajskému súdu v Banskej Bystrici. Krajský súd o sťažnosti rozhodol na neverejnom zasadnutí konanom 29. júna 2011. Obvinený podľa pečiatky na obálke zaslal okresnému súdu odôvodnenie sťažnosti 24. júna 2011 s tým, že podanie bolo súdu doručené 28. júna 2011. Súd prvého stupňa v ten istý deň postúpil sťažnosť obvineného krajskému súdu, ktorému bolo podanie doručené 30. júna 2011.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd bezdôvodne nezadržiaval zásielku od obvineného, ale ju v deň prijatia postúpil krajskému súdu. K nepredloženiu odôvodnenia sťažnosti senátu krajského súdu došlo časovou stratou pri doručovaní podania okresnému súdu, ako aj krajskému súdu. Súd druhého stupňa rozhodol v čase, keď sa zásielka prepravovala, preto na dôvody sťažnosti nemohol reagovať. Objektívne skutočnosti v podobe dlhého času doručovania nemožno pripísať na vrub súdom a nie sú ani dôvodom na zrušenie napadnutých rozhodnutí vo veci samej. Súd postupovali bezodkladne a v súlade s požiadavkou rýchlosti konania. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že napriek rozhodnutiu krajského súdu len na základe zahlásenej sťažnosti práva obvineného neboli porušené, keďže okresný súd následne zrušil ustanovenie JUDr. Jozefa Veselého a obvinenému ustanovil za obhajkyňu JUDr. Danu Žlnkovú. Za daného stavu potom dovolací súd nemohol námietky obvineného vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu akceptovať.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. namietal nesprávne uloženie súhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš zo 4. apríla 2011, sp. zn. 8 T 8/2011.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

V prejednávanej veci spáchal obvinený 31. júla 2007 skutky právne kvalifikované ako zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Tr. zák. Následne 9. februára 2008 spáchal skutky, ktoré boli právne kvalifikované ako prečiny ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom z 25. januára 2010, sp. zn. 8 T 95/2008 uložil obvinenému za prečiny ublíženia na zdraví trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 22. júna 2010 (uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. júna 2010, sp. zn. 5 To 110/2010). Pred vyhlásením uznesenia Krajským súdom v Banskej Bystrici, sp. zn. 5 To 110/2010 spáchal obvinený ďalšie skutky právne kvalifikované ako návod na prečin krádeže podľa § 21 ods. 1 písm. b/, § 212 ods. 1 Tr. zák., za ktoré mu Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom zo 4. apríla 2011, sp. zn. 8 T 8/2011 uložil trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 13. júla 2011 (uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. júla 2011, sp. zn. 4 To 10/2011). Nakoľko obvinený spáchal uvedené skutky (návod na krádež) po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš z 25. januára 2010, sp. zn. 8 T 95/2008, nebolo možné uložiť súhrnný trest aj vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš zo 4. apríla 2011, sp. zn. 8 T 8/2011.

Súd prvého stupňa preto pri ukladaní súhrnného trestu rozsudkom zo 17. októbra 2011, sp. zn. 8 T 42/2009, za skutky kvalifikované ako zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Tr. zák., nepochybil, keď nezrušil aj výrok o treste rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš zo 4. apríla 2011, sp. zn. 8 T 8/2011. Na uloženie súhrnného trestu zákon vyžaduje spáchanie trestných činov v súbehu. O súbeh však ide iba vtedy, ak medzi prvým a posledným trestným činom nebol vyhlásený hoci aj neprávoplatný odsudzujúci rozsudok za nejaký trestný čin. Vyhlásením rozsudku sp. zn. 8 T 95/2008 nastal zlom, od ktorého sa ďalšie spáchané skutky posudzovali ako recidíva.

Účelom súhrnného trestu je potrestať páchatel'a za všetky trestné činy, o ktorých by sa viedlo spoločné konanie, ak by vyšli najavo v rovnakom čase. Namiesto viacerých samostatných trestov za jednotlivé trestné činy by sa páchatel'ovi uložil iba jeden trest, čo je v prospech páchatel'a.

V prípade obvineného E. G. by bolo možné viesť spoločné konanie iba vo vzťahu k prečinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov (8 T 42/2009) a prečinov ublíženia na zdraví (8 T 95/2008). Vyhlásenie rozsudku sp. zn. 8 T 95/2008 malo za následok vylúčenie prejednávania návodu na prečin krádeže (8 T 8/2011) s predchádzajúcimi trestnými činmi, preto by nemohli byť vedené v jednom konaní. Z uvedeného potom vyplýva, že námietky obvineného v rámci tohto dovolacieho dôvodu nie sú dôvodné.

Rovnako nie sú opodstatnené aj námietky obvineného týkajúce sa osoby sudcu Mgr. Milana Vargu.

Podľa § 6 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslodiach v znení neskorších predpisov sudcu vymenúva prezident Slovenskej republiky (ďalej len prezident) na návrh súdnej rady a vymenúva ho bez časového obmedzenia.

Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona prezident na návrh súdnej rady sudcu odvolá

a/ na základe právoplatného odsudzujúceho rozsudku za úmyselný trestný čin,

b/ ak bol odsúdený za úmyselný trestný čin a súd v jeho prípade nerozhodol o podmienčnom odložení výkonu trestu odňatia slobody,

c/ na základe rozhodnutia disciplinárneho senátu pre čin, ktorý je nezlučiteľný s výkonom funkcie sudcu.

Podľa článku 50 ods. 6 Ústavy SR trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa článku 7 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach nikto nesmie byť uznaný vinným zo spáchania trestného činu konaním alebo opomenutím, ktoré v čase, kedy sa spáchalo, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Rovnako nesmie byť uložený trest prísnejší od trestu, aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. por. trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Podľa § 7b ods. 1 Tr. zák. rozhodnutie súdu iného štátu v trestnej veci možno na území Slovenskej republiky vykonať alebo môže mať iné právne účinky, len ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva alebo zákon.

Podľa § 7b ods. 2 Tr. zák. právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 438e Tr. zák. na odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie podľa § 7b ods. 2 Tr. zák. sa neprihliada, ak nadobudlo právoplatnosť pred 1. januárom 2013.

Podľa § 488a ods. 1 Tr. por. zohľadnenie právoplatného odsúdenia súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní vykoná orgán činný v trestnom konaní alebo súd.

Podľa § 488a ods. 3 Tr. por. ustanovením odseku 1 nie je dotknutý postup o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia podľa prvého dielu tretej hlavy piatej časti tohto zákona.

Podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. kto vykonáva v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

Podľa § 22 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto vedie motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo, ktorý si privodil požitím alkoholu.

Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa písm. d/ možno uložiť pokutu od 200 do 1000 Eur a zákaz činnosti do piatich rokov.

Podľa § 516 ods. 1 písm. c/ Tr. por. cudzie rozhodnutie sa uzná na území Slovenskej republiky, ak čin, pre ktorý bol trest uložený, je trestným činom podľa právneho poriadku odsudzujúceho štátu aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Pre priznanie účinkov rozsudku českého súdu neboli splnené zmluvné ani zákonné podmienky. Nebola podaná žiadosť cudzieho štátu (Českej republiky) o uznanie alebo výkon cudzieho rozhodnutia, preto

nebolo možné podať návrh na jeho uznanie súdu.

Ak by aj takáto žiadosť bola podaná, neboli splnené podmienky uznania cudzieho rozhodnutia (nedostatok obojstrannej trestnosti pri skúmaní in concreto).

Zohľadnenie účinkov cudzieho rozhodnutia nebolo možné z dôvodu absencie nového trestného konania v Slovenskej republike, ktorého existencia je základným predpokladom postupu podľa tohto ustanovenia.

Účelom ustanovenia § 7b ods. 2 Tr. zák. a § 488a Tr. por., ktoré boli prijaté ako ustanovenia na transpozíciu Rámcového rozhodnutia Rady 2008/675/SVV z 24. júla 2008 o zohľadňovaní odsúdení v členských štátoch Európskej únie v novom trestnom konaní, je zohľadňovanie právoplatných odsúdení v inom členskom štáte EÚ v rámci trestného konania v Slovenskej republike (okrem iného predmet Trestného zákona a Trestného poriadku jednoznačne vymedzuje rozsah použitia týchto kódexov).

Vzhľadom na túto skutočnosť, preto nemožno na území Slovenskej republiky zohľadniť právne účinky právoplatného rozhodnutia súdu v inom členskom štáte EÚ, ak sa v Slovenskej republike nerealizuje nové trestné konanie pre iný skutok.

V prípade bývalého sudcu Mgr. Milana Vargu sa na území Slovenskej republiky neviedlo žiadne nové trestné konanie, preto nebolo možné uplatniť citované hmotnoprávne, ani procesné ustanovenie.

Z vyjadrených okolností je zrejme vylúčenie právnych účinkov tohto rozhodnutia v inom kontexte ako v trestnom konaní, keďže zohľadnenie rozhodnutí iných členských štátov sa neuplatňuje mimo trestného konania, okrem predpokladu, že by takáto zohľadnenie výslovne upravovala medzinárodná zmluva alebo zákon. Takáto právna situácia však nenastala.

Ani v prípade nového trestného konania by zohľadnenie neprichádzalo do úvahy, pretože išlo o právoplatné cudzie rozhodnutie spred 1. januára 2013 a priznanie účinkov takýmto rozhodnutiam zákon priamo vylučuje (§ 438e Tr. zák.).

Inými slovami povedané, pokiaľ bývalý sudca Mgr. Milan Varga bol súdmi Českej republiky 8. apríla 2011 právoplatne odsúdený pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ktorého sa dopustil 5. apríla 2010, k peňažnému trestu a zákazu činnosti, nebolo možné naň prihladiť, lebo nadobudlo právoplatnosť pred 1. januárom 2013.

Treba zdôrazniť, že zohľadnenie účinkov rozhodnutí cudzích súdov na účely mimo trestného konania nemá oporu v Ústave Slovenskej republiky, ústavnom zákone, medzinárodnej zmluve ani v zákone.

Pokiaľ ide o uznanie tohto cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky podľa § 515 Tr. por. a nasl., konanie bývalého sudcu Mgr. Milana Vargu nebolo v tom čase na území Slovenskej republiky trestné, keďže skutková podstata prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky bola do Trestného zákona zaradená až s účinnosťou od 1. novembra 2011 (dovtedy to bol len priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky), ktorá okolnosť potom bránila vyššie uvedenému procesnému postupu.

Opačný názor by bol v rozpore so zásadou retroaktivity v neprospech páchatelia, ktorá je zakotvená v článku 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a následne vyjadrená v § 2 ods. 1 Tr. zák. o jeho časovej pôsobnosti.

S poukazom na vyššie uvedené dovolací senát dospel k záveru, že všetky rozhodnutia vyhlásené a písomne vyhotovené bývalým sudcom Okresného súdu Veľký Krtíš Mgr. Milanom Vargom, či už samosudcom alebo v senáte, ktorému predsedal, v období od 8. apríla 2011 (kedy bol právoplatne odsúdený v Českej republike) do 31. marca 2014 (kedy mu zanikla funkcia sudcu jej vzdaním sa), sú rozhodnutiami vydanými zákonným sudcom.

To isté potom platí aj vo vzťahu k funkcii prísediaceho, ktorú potom zastával na Okresnom súde Veľký Krtíš.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanom prípade obvinený E. G. svojimi námietkami nenaplnil žiadny z ním uplatnených dovolacích dôvodov, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného E. G. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.